

Serà el mateix PP qui haurà d'abonar la factura de la guerra

Pagarà Aznar la guerra?

Fermin Bocos

Quant de temps durarà la guerra? "El temps que faci falta", ha dit el president dels Estats Units, George Bush. Tenint en compte que el temps és or, quant d'or té previst gastar-se l'administració americana en aquesta aventura que ha emprès pel seu compte, sense el suport de les Nacions Unides? Molt. Una muntanya d'or: concretament, 73.000 milions de dòlars. Expressat en l'antiga unitat monetària de compte: 13 bilions de ptes! L'equivalent al pressupost de despeses de la Seguretat Social espanyola durant tot l'any 2003. Dinners suficients per crear llocs de treball per a bona part dels 20 milions de pobres, molts d'ells *homeless*, que malviuen en els mateixos Estats Units.

El 1991 els Estats Units van fer fora de Kuwait les forces iraquianes ocupants comptant amb el suport d'una potentíssima coalició internacional –la guerra comptava aleshores amb el suport del Consell de Seguretat de l'ONU–. En aquella ocasió alguns països de la coalició (Alemanya, Japó) que no van participar militarment en la contesa es van fer càrrec de part de les despeses. Ara no passarà res d'això. Washington, Londres i en menor mesura Austràlia seran les qui hauran de fer front a aquest descomunal pressupost.

Li correspondrà pagar alguna cosa a Espanya com a copatrocedor que és d'aquesta guerra? Si fos així, en bona lògica, no hauria de ser l'Estat, sinó els dirigents de l'únic partit que dona suport a la guerra els qui es fessin càrrec d'aquesta despesa. Dic això perquè la més recent enquesta del CIS (Centre d'Investigacions Sociològiques) no dona peu als dubtes: nou de cada deu ciu-

dans estan en contra de la guerra. D'aquesta dada tan rotunda se'n dedueix que també han de ser legió els militars i simpatitzants del PP que també estan en contra de la guerra. Seria, doncs, injust que haguessin de córrer amb les despeses de l'aventura imperial en la qual ens ha embarcat el ciutadà Aznar.

Crec que els qui amb tanta passió defensen el bombardeig de Bagdad –els Aznar, Palacio, Arenas, Rajoy, Mayor, etc.– haurien de donar exemple en aquest registre. I si no ho fan, i, com es comença a filtrar, alguns dirigents populars estan "seriosament amoinats" per la deriva a la qual "ens ha empès Aznar", que ho diguin. Que ho diguin en públic. Que s'hi atreixin com s'hi han atrevit els laboristes anglesos, que, amb Robin Cook al capdavant, han plantat cara a Tony Blair. Si com algú diu en privat "aquesta guerra és una bogeria", que l'hi facin saber a qui davant els ulls del món ens hi ha ficat sense miraments pel malaltís afany de notorietat que el va portar a retratar-se –en tots els sentits– en la ja tristament famosa foto de les Açores.

Si nou de cada deu ciutadans estan en contra de la guerra, però el govern no es dona per alludit i l'oposició no s'atreveix a presentar una moció de censura, hauria de ser el mateix Partit Popular qui prengués la iniciativa. Fa uns anys, quan al Regne Unit, en contra de l'opinió de tot el món, Margaret Thatcher es va entestar amb la *poll tax*, va ser una reacció del mateix Partit Conservador la que va dur John Major al capdavant del partit salvant així els mobles i, de passada, el que potser va ser més important:

directament en contra com passa al País Valencià. O com està provant de fer amb la nova LOCE, que es pot carregar la pacient i prudent política d'immersió lingüística que es duu a terme a les escoles de Catalunya. Políticament, el PP és un perill objectiu per al país i li desitjo, ara, a sobre amb el posicionament bèl·lic encara més que mai, totes les derrotes electorals possibles.

Aquests dies ha aparegut una tímida però encertada campanya publicitària amb el lema *Tu ets mestre*. (Per cert, perquè les actuacions de la direcció general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya són tan tímides i tan ensordinades? Prudència i serenitat no estan renyides amb fermesa, intel·ligència, extroversió i valentia.) Doncs bé, aquesta campanya és tímida però molt encertada (una sola idea però molt important) i del tot necessària; que no quedi en un impuls de quatre dies sinó que aparegui en tots els mitjans durant molt de temps. Va adreçat, sobretot, als catalanoparlants, als quals va adreçat, sobretot, aquest article meu. Que tothom hagi sentit, vist o llegit *Tu ets mestre* cinc o sis vegades al dia durant molts dies. En l'anunci del diari que tinc al davant, un

bòlicament, de les despeses. El "No a aquesta guerra" i el "No en el meu nom" que tan profusament han circulat per goles i pancartes en les múltiples manifestacions que hem vist en les darreres quatre setmanes, haurien de tenir una traducció semblant en el pla fiscal: "No a aquesta guerra, no amb els meus impostos".

George Bush es va escaquejar de la Guerra del Vietnam refugiant-se en la Guàrdia Nacional. José María Aznar ni tan sols ha fet la mili i que se sàpiga el més a prop que ha vist una guerra és al cinema o a la televisió. Per què deu ser que els militars acostumen a ser menys bel·licosos que alguns civils? Per què deu ser que, mentre els americans han abocat sobre les ciutats iraquianes de Bagdad, Bàssora, Nasseriya, Mossul i Kerbala milers i milers de quilos de bombes amb caps de combat d'elevadíssim poder explosiu –que han provocat ja entre civils i militars més de 2.000 víctimes–, en els seus discursos i entrevistes el president del govern espanyol conti-

el seny polític.

Aquella va ser l'única batalla per un impost. Aquest és un laberint per causa d'una guerra. Una guerra il·legal empenya pel govern més reaccionari que han tingut els Estats Units des dels temps de Richard Nixon. Una guerra a la qual Espanya apareix unida per decisió personal d'un president de govern, el senyor Aznar, que no participarà en les properes eleccions, circumstància que impedirà que els electors sancionin aquesta conducta.

Serà el seu partit qui pagui la factura d'haver-nos ficat a la guerra, però ell, no. Per això dic que, almenys, hauria de fer el gest de fer-se càrrec, si més no sim-

nua dient que és l'Iraq qui posseeix més armes de destrucció massiva? ¿Per què somriu quan li pregunten si no el commouen les desenes de víctimes civils provocades per la guerra? ¿No hi haurà ningú entre els seus que s'atreveixi a dir-li el que a tants se'ls sent comentar pel carrer?

Dir-li que en lloc de treure Espanya del "racó de la Història", a aquest pas serà ell, Aznar, qui acabarà aviat en aquest racó. Al racó i sol. Perquè, diguem-ho aviat, els Arenas, Rajoy, Mayor, etc. que ara festegen el seu cap, seran dels primers a allunyar-se'n així que canviï el vent. Al futur em remeto.

• Fermin Bocos. Periodista

passa per la pervivència de la llengua. Contràriament a Albert Branchadell (*La hipòtesi de la independència*, Empúries), opino que un pas decisiu cap a la pervivència fóra la independència política amb la creació, per tant, dels corresponents òrgans de poder executiu, judicial i legislatiu amb la capacitat coercitiva de què gaudeixen totes les llengües d'Estat. Però mentre no aconseguim aquesta independència (o si resultava que mai no l'aconseguíem) ens hem de bellugar perquè allò que no es pot ressuscitar, miracles a part, són cadàvers.

Hi ha actituds que cal revisar; per exemple, aquella que ens presenta com a antipàtica, derrotista i negativa la persona que denuncia, sense pèls a la llengua, la precarietat social de la llengua (sense pèls). No confonguem l'emissari més o menys lúcid amb el contingut del seu missatge. Ni el contingut del missatge amb el que nosaltres hauríem volgut sentir.

Abans parlava de la classe política. Les forces polítiques parlamentàries als Països Catalans tenen actituds diverses, algunes més tèbies i d'altres més compromeses, llevat del PP, que se li'n fot de la virolla si no hi treballa

ment oberts contra els holandesos que són uns tancats totals? Eh que no va per aquí, la cosa? La persona oberta és oberta i la tancada, tancada. Les actituds prohibitives i crítiques vénen si de cas, d'una altra banda, on pots trobar senyores que s'escandalitzen perquè a l'etiqueta d'un producte hi han llegit unes paraules en català i això les ha ofès terriblement. Compte, que seguint actituds d'aquestes arribaríem al pinyol de la xenofòbia: a la irritació per la manera de ser dels altres perquè no són com tu.

Tu ets mestre. I no s'hi val a dir que és que com que vaig tenir l'escola en castellà, no sé prou català. Mentida. Ningú no et demana que expliquis el sistema fonètic vocàlic del català sinó que parlis com parles, amb tots els encerts i errors que acumules després de tota una vida de ser catalanoparlant (tant se val si d'origen o d'adopció). Simplement, se't demana que els parlis en català, en el teu català. Encara que siguin llatinoamericans: al cap d'una setmana ja t'entenen. Parla'ls en català: et faràs un favor, el faràs a l'immigrant i el faràs al país. Tu ets mestre.

ment oberts contra els holandesos que són uns tancats totals? Eh que no va per aquí, la cosa? La persona oberta és oberta i la tancada, tancada. Les actituds prohibitives i crítiques vénen si de cas, d'una altra banda, on pots trobar senyores que s'escandalitzen perquè a l'etiqueta d'un producte hi han llegit unes paraules en català i això les ha ofès terriblement. Compte, que seguint actituds d'aquestes arribaríem al pinyol de la xenofòbia: a la irritació per la manera de ser dels altres perquè no són com tu.

Tu ets mestre. I no s'hi val a dir que és que com que vaig tenir l'escola en castellà, no sé prou català. Mentida. Ningú no et demana que expliquis el sistema fonètic vocàlic del català sinó que parlis com parles, amb tots els encerts i errors que acumules després de tota una vida de ser catalanoparlant (tant se val si d'origen o d'adopció). Simplement, se't demana que els parlis en català, en el teu català. Encara que siguin llatinoamericans: al cap d'una setmana ja t'entenen. Parla'ls en català: et faràs un favor, el faràs a l'immigrant i el faràs al país. Tu ets mestre.

• Jaume Cabré. Escriptor. Membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans